

Η πλατφόρμα **Tinos Quarry Plaform** είναι ένα φόρουμ για τη σύγχρονη τέχνη, η οποία υποστηρίζει ένα πρόγραμμα φιλοξενίας καλλιτεχνών (artist-in-residence) και βρίσκεται στο νηοί της Τήνου. Η TQP προσκαλεί συμμετέχοντες από την Ελλάδα και το εξωτερικό να εργαστούν σε ένα ευρύ φάσμα καλλιτεχνικών και πολιτιστικών πρότζεκτ. Οι συνέργειες που προκύπτουν μεταξύ καλλιτεχνών και τοπίου συμβάλλουν στην ανάπτυξη δικτύων που περιλαμβάνουν τόσο την τοπική όσο και τη διεθνή κοινότητα, ενώ ανοίγουν το πεδίο προς ένα ευρύτερο κοινό.

<https://tin quarryplatform.com/>

Oh that I had a thousand tongues

Olga Balema, Gerry Bibby, Juliette Blightman, Anders Clausen, Maria Georgoula, Morag Keil, Anna Lascari, Maria Loboda, Henrik Olesen / Gerry Bibby, Emanuel Rossetti, Πέτρος Τουλούδης

Επιμέλεια Nikola Dietrich

Διοργάνωση: Tinos Quarry Platform (Πέτρος Τουλούδης, Elisa Calosi) και Ίδρυμα Τηνιακού Πολιτισμού

Εγκαινία: 26 Μαΐου

Διάρκεια: 27 Μαΐου έως 15 Σεπτεμβρίου 2018

Χώρος: Ίδρυμα Τηνιακού Πολιτισμού, Τήνος

Με μια ανάγνωση από τον Quinn Latimer, ήχους του Paolo Thorsen-Nagel και τη διάλεξη-περφόρμανς *Year of the Dog* της Juliette Blightman.

Η ομαδική έκθεση Oh that I had a thousand tongues έχει ως αφετηρία τη γλώσσα, αλλά αποκλίνει από τον άμεσο συσχετισμό της με την επικοινωνιακότητα, μέσω της ανάλυσης και της σύγκρουσης με τις διαδικασίες κατασκευής της. Μέσα σε ποικίλα, αν και παρόμοια κατασκευασμένα πολιτικά και κοινωνικά τοπία, καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας (της τέχνης), εικόνες και έννοιες δημιουργούνται διαρκώς για να ακολουθήσουν πράγματικά ή φανταστικά αφηγηματικά ίχνη και σημεία. Το ερώτημα μπορεί να τεθεί ως εξής: πώς μπορούμε να προβούμε στην αναζήτηση μιας καινούργιας γλώσσας, αποδεσμευμένης από τους περιορισμούς που επιβάλλονται από τις κυρίαρχες κοινωνικές μορφές; Αυτό θα μπορούσε να συμβεί ακούσια, σαν γλωσσική παραδρομή, προξενώντας μια ρήξη στη συνήθη πορεία των πραγμάτων. Κάτι τέτοιο θα ήταν δυνατό να πάρει μορφή μέσα από ένα δημιουργικό πεδίο, όπου η αποδιοργάνωση της γλώσσας προκαλεί διαχωρισμούς και χάσματα που υποχρεώνουν την τέχνη να μιλήσει μια άλλη γλώσσα. Αν κάτι φιλοδοξεί η σύγχρονη τέχνη, αυτό είναι να αλλάξει τους κανόνες του παιχνιδιού ώστε να απελευθερωθεί από τις μονιμότητες που αποδίδονται στο νόημα. Ενδεχομένως θα αποπειραθεί να αδράξει τη μία από τις πολλές προθέσεις που συνοδεύουν τις λέξεις, διαχωρίζοντας τις διαφορετικές ομιλίες, ώστε να αναστοχαστεί πάνω

στις κοινωνικές/πολιτικές επιπτώσεις που θα είχε, ίσως, ο σταδιακός συγκερασμός των διαφορετικών γλωσσών.

Οι καλλιτέχνες της έκθεσης επικεντρώνονται στη φωνή, ως άποψη που εκφράζεται ανοιχτά. Αναφέρονται στις μεθόδους μέσα από τις οποίες οι φωνές των ανθρώπων εκδηλώνονται – καθώς αποκαλύπτουν τις ιστορίες και τις αναμνήσεις τους – σε μια προσπάθεια να συνδεθούν με καινούργια ή αβέβαια περιβάλλοντα και διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες. Αυτοί οι παράγοντες αποκτούν ακόμα μεγαλύτερη σημασία σε απομακρυσμένες τοποθεσίες, όπως ένα νησί, όπου οι πολλές ιδιομορφίες ενός μέρους και του χρόνου του μετατρέπονται στον ιδιαίτερο φορέα του, όπου τα παρελθόντα του εμπεδώνονται σε μοναδικές λεπτομέρειες που εμφανίζονται στο παρόν, δίνοντας το έναυσμα της μετάφρασης, τόσο για να παραδεχτούμε το υποκειμενικό όσο και για να αγγίζουμε το βαθύτερο.

Η έκθεση αναγνωρίζει τις δυνατότητες του αντικρουόμενου και του ατελούς σε μια ιστορία, της (εσφαλμένης) μετάφρασης και της (παρ)ερμηνείας ως μια πλούσια φλέβα που εκμεταλλεύονται οι καλλιτέχνες. Όσο πιο πολλές φωνές μιλούν για μια εποχή, ένα γεγονός, ένα συναισθήμα, τόσο πιο πλούσια και γεμάτη γίνεται η ιστορία. Όσες πιο πολλές οι αφηγήσεις, οι δυνατότητες ή άλλες αλήθειες που έρχονται στο φως και παίρνουν φωνή, τόσο πιο ανεξέλεγκτη γίνεται η ιστορία, παρακινώντας να αναδυθούν ποιότητες, άγνωστες ακόμα.

Maria Loboda, *Smoke heralding the end of the affaire*, 2018

Olga Balema (Άτιτλο, 2018, πέτρες, πηλός, μοτέρ, ηλεκτρονικό υλικό)
Το γλυπτικό έργο αποτελείται από τηνιακές πέτρες, με μικρές κοιλοτήτες σκαλισμένες στις επιφάνειές τους, και λεπτές ράβδους από εποξικό πηλό, που δένουν αρμονικά με το διαμορφωμένο καταφύγιό τους. Επάνω τους έχουν προσαρτηθεί μοτέρ κινητών τηλεφώνων, δημιουργώντας μια παράλογη διατάραξη. Αυτές οι μικρές δονήσεις, σε συνδυασμό με υλικά που σε «κανονικές συνθήκες» δεν θα σχετίζονταν μεταξύ τους, φαίνονται να έχουν τοποθετηθεί μαζί παρά μόνο για να κάνουν ορατό ένα αφηρημένο αίσθημα – ένα αίσθημα που η καλλιτέχνης περιγράφει ως «κάπου ανάμεσα στην αγωνία και τον ίλιγγο».

Καθώς στο παρελθόν έχει χρησιμοποιήσει πέτρες από εκθεσιακούς χώρους στο Βερολίνο και το Λος Άντζελες, μιλούν για έναν συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, για μια συνάντηση, που συγχρονίζονται για μια σύντομη στιγμή.

Juliette Blightman (*Day 193*, 2016, γκούας σε λινό, 200 x 170 εκ. *Day 327*, 2016, γκούας σε λινό, 200 x 165 εκ. oh shit, 2018, τουαλέτα, φυτό)
Η τέχνη και η ζωή, και τα συγκεκριμένα όρια μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού έχουν κεντρική θέση στο έργο της Juliette Blightman. Σε ποιο σημείο διαχωρίζονται τα δύο, πού τελειώνει η διαδικασία παραγωγής και πού ξεκινά το έργο; Χρησιμοποιώντας μια ευρεία παλέτα μέσων – από τη γραφή, τη ζωγραφική, τον κινηματογράφο έως την εγκατάσταση και τη διάλεξη-περφόρμανς – δημιουργεί βιογραφίες με αφορμή το κοντινό της περιβάλλον, τις σχέσεις μεταξύ ανθρώπων, προσωπικές εμπειρίες ή ιδιωτικές στιγμές. Βρίσκοντας έκφραση και όντας σε έναν διαρκή διάλογο με τα (ηλεκτρονικά) μέσα και τους μεταβαλλόμενους παράγοντες του χρόνου και των τρόπων αλληλεπίδρασης, το έργο της αφορά επίσης την επιστροφή του χρόνου. Στο Day 193 ξεδιπλώνεται μια ατμόσφαιρα μελαγχολικής νοσταλγίας, ένα τοπίο ανάμεικτων συναισθημάτων που συνυπάρχουν δίπλα δίπλα. Μια φωτογραφία κολλημένη στον ζωγραφισμένο καμβά απεικονίζει την κάτω ιδιωτική στιγμή μιας νεαρής κοπέλας

που κάθεται στον μπιντέ ενός μπάνιου. Ένα μεγάλο πράσινο φοινικόδεντρο φυτώνει μέσα από μία τουαλέτα με ένα χείλι τοποθετημένο δίπλα του – αναφέρεται σε μια πρωιμότερη δική της εγκατάσταση. Η λογική συνειδητότητα της Blightman αναφορικά με τις πολύτιμες ώψεις του χρόνου (που οφείλεται επίσης και στη μητρότητα) δημιουργεί μια φαινομενολογική αφήγηση στον χώρο και τον χρόνο. **Anders Clausen** (Άτιτλο (*feathers*), 2016 – 2018, φτερά πουλιών, χρώμα, αερογράφος, χλωρίνη ή γαλβανισμένο νικέλιο, το καθένα περίπου: 35 x 5 εκ. Άτιτλο (Urmeter), 2018, αλουμίνιο ή μπρούτζος, 2,5 x 100 x 2,5 εκ.)
Οι δύο ομάδες έργων του Clausen που εκτίθενται – αναπαραγωγές και επανερμηνείες του δεύτερου πρότυπου μέτρου που σχεδιάστηκε το 1867, το οποίο ορίστηκε ως ένα κλάσμα του μήκους του μεσημβρινού της γης που διέρχεται από το Παρίσι, και μια συλλογή φτερών από πουλιά, τα οποία έχουν υποστεί επεξεργασία με διαφορετικά χρώματα, υφές, μέταλλα, σχήματα και μεγέθη – είναι παραδείγματα επιστημονικής έρευνας και εξελικτικών αρχών, με τον συσχετιζόμενο κοινωνικό και πολιτικό σχεδιασμό που απαιτείται ώστε να τεθούν πρότυπα για το status quo του σήμερα. Η ακρίβεια και η δύναμη μπορούν να αποδοθούν στα μέτρα, και όπως έχει ήδη γράψει κάποιος για το έργο: «Τα δημόσια μέτρα εκείνης της εποχής μπορούν ίσως να συγκριθούν με το δημόσιο WiFi του σήμερα. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι υπεύθυνη για την επιτυχία αυτών των τεχνολογιών είναι η προσβασιμότητά τους. Τόσο το μέτρο όσο και το διαδίκτυο έχουν δημιουργήσει απόλυτη εξάρτηση.» Σε αντίθεση με το άκαμπτο μέτρο, που παρουσιάζεται κάθετα ή οριζόντια μέσα στην αίθουσα, τα φτερά, καμπύλα και μάλλον εύκαμπτα στη μορφή, αν και με τεχνητό χειρισμό, φαίνονται σαν να παρεμβαίνουν στη φυσικά επεξεργασμένη ανάπτυξή τους για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Anders Clausen (Άτιτλο (*feathers*), 2016 – 2018, φτερά πουλιών, χρώμα, αερογράφος, χλωρίνη ή γαλβανισμένο νικέλιο, το καθένα περίπου: 35 x 5 εκ. Άτιτλο (Urmeter), 2018, αλουμίνιο ή μπρούτζος, 2,5 x 100 x 2,5 εκ.)
Οι δύο ομάδες έργων του Clausen που εκτίθενται – αναπαραγωγές και επανερμηνείες του δεύτερου πρότυπου μέτρου που σχεδιάστηκε το 1867, το οποίο ορίστηκε ως ένα κλάσμα του μήκους του μεσημβρινού της γης που διέρχεται από το Παρίσι, και μια συλλογή φτερών από πουλιά, τα οποία έχουν υποστεί επεξεργασία με διαφορετικά χρώματα, υφές, μέταλλα, σχήματα και μεγέθη – είναι παραδείγματα επιστημονικής έρευνας και εξελικτικών αρχών, με τον συσχετιζόμενο κοινωνικό και πολιτικό σχεδιασμό που απαιτείται ώστε να τεθούν πρότυπα για το status quo του σήμερα. Η ακρίβεια και η δύναμη μπορούν να αποδοθούν στα μέτρα, και όπως έχει ήδη γράψει κάποιος για το έργο: «Τα δημόσια μέτρα εκείνης της εποχής μπορούν ίσως να συγκριθούν με το δημόσιο WiFi του σήμερα. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι υπεύθυνη για την επιτυχία αυτών των τεχνολογιών είναι η προσβασιμότητά τους. Τόσο το μέτρο όσο και το διαδίκτυο έχουν δημιουργήσει απόλυτη εξάρτηση.» Σε αντίθεση με το άκαμπτο μέτρο, που παρουσιάζεται κάθετα ή οριζόντια μέσα στην αίθουσα, τα φτερά, καμπύλα και μάλλον εύκαμπτα στη μορφή, αν και με τεχνητό χειρισμό, φαίνονται σαν να παρεμβαίνουν στη φυσικά επεξεργασμένη ανάπτυξή τους για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Άννα Λάσκαρη (*Left of the Parthenon*, 2105, τρισδιάστατο βίντεο animation, ήχος, δισεπτη επανάληψη)
Το "Left of the Parthenon" αποδίδει το κοινωνικό και πολιτικό περιβάλλον που βίωσε ο ελληνικός πληθυσμός ως αποτέλεσμα της συνεχιζόμενης κρίσης και της λιτότητας. Το σκηνικό του animation είναι μια εμπορική περιοχή στο κέντρο της Αθήνας, που σχεδόν αδειάζει τα βράδια και τα Σαββατοκύριακα. Μια γάτα είναι κλειδωμένη σε ένα στενό μπαλκόνι ενός γραφείου στον πρώτο όροφο ενός εμπορικού κτιρίου. Παρατηρούμε τις απέλπιδες προσπάθειες της γάτας να προσεγγίσει την προσοχή και τον ατέλειωτο, νευρικό βηματισμό της στο μπαλκόνι. Ακούμε το διαρκές, αγωνιώδες νιαούρισμά της καθώς

ψάχνει κάποιον να τη βοηθήσει. Τέλος, γινόμαστε μάρτυρες μιας βίαιης επίθεσης, η οποία, παρ' όλα αυτά, οδηγεί σε μια ως εκ θαύματος διαφυγή. Το έργο προβάλλει μια αγωνία, τις κραυγές βοήθειας σε μια συνθήκη που έφτασε σε αδιέξοδο, καθώς και τις εξαντλητικές προσπάθειες για εύρεση διαφυγής. Κατά συνέπεια, ενώ η υπάρχουσα οικονομική κατάσταση αντιμετωπίστηκε με αδράνεια, νέα δίκτυα αλληλεγγύης και εναλλακτικές που ανθιστανται σε κάθε μορφή περιορισμού. Στο έργο, η γάτα εκφράζει αυτήν ακριβώς την πάλη για τη νίκη του φόβου και το άλμα προς την ελευθερία της.

Maria Loboda (*Smoke heralding the end of the affaire*, κεραμικό, μακέτα: περίπου 20 x 28 x 60 εκ, ασηνητήρες: διάφορες διαστάσεις)
Ο καπνός είναι ίσως μια από τις πιο αρχαίες μορφές επικοινωνίας, για να προειδοποιήσει, να προσελκύσει την προσοχή, αλλά και να σημάνει αποφάσεις. Ταυτόχρονα, είναι ζωτικό κομμάτι της λειτουργικής χρήσης του θυμιάματος ως σύμβολο λατρείας ή για την απόδοση τιμών, καθώς επίσης και για την προστασία από δόλιες δυνάμεις. Η Maria Loboda δουλεύει με μια ευρεία γκάμα υλικών στις συγκεκριμένες τους μορφές όλων των ειδών: καθημερινά αντικείμενα, αρχιτεκτονική, φυτά, θρύλοι και ιστορίες, επιστημονική έρευνα, κυκλοφορώντας, κουβαλώντας ιστορίες για το παρελθόν και το μέλλον. Όταν συγχωνεύονται σε έναν χώρο, σε μία στιγμή, σε μία «συνταγή», όλα αυτά τα στοιχεία μπορεί να εκδηλώσουν επιθυμητές ή ανεπιθύμητες εμφανίσεις των επώδυνων ιστοριών που κρύβονται από πίσω τους. Μπορεί να λειτουργούν σαν δηλητήρια βραδείας δράσης, σαν υπερβατικά μέσα, επιδεικνύοντας τις κυρτές ζωές της εξουσίας τους, λέγοντάς μας τις πιθανές επιθυμίες και τους φόβους τους. Κάνοντας ερωτήσεις για το πώς τα καθημερινά αντικείμενα, η αρχιτεκτονική και η γνώση επηρεάζουν το ανθρώπινο σώμα, τη συμπεριφορά και τις σχέσεις μας. Αποδεχόμενη την πρόκληση για αυτή την έκθεση σε ένα απόμερο νησί όπως η Τήνος, η ιδέα της κατασκευής μιας μακέτας με την τοπογραφία του νησιού ήταν μια άμεση προσέγγιση, ως ένας τρόπος γνωριμίας με τη μορφή και τις συνθήκες ενός

Μεταφράσεις κειμένων από τα Αγγλικά στα Ελληνικά: Έφη Μπάδρα, Τρισεύγενη Παπαδάκου
Διόρθωση κειμένου: Marcus O' Connor

Θερμές ευχαριστίες στους:
ΤΟ ΔΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΘΗΝΙΑΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ευάγγελος Παρασκευάς - Γκίζης
Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Νικόλαος Διαμαντάκης
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Ευάγγελος Καλογήρου
Ο ΤΑΜΙΑΣ Αλέξανδρος Μέγκουλας
ΤΑ ΜΕΛΗ Ιωάννης Καντοφριός, Παναγιώτης Κροντηράς, Γεώργιος Κουμντάκης
Προϊστάμενος: Μάρκος Βιδάλης
Τεχνικές Εργασίες, Φωτισμός Εκθέσης: Γεώργιος Φωτιάπουλος
Ξεναγήσεις & Φύλαξη Έργων: Αθηνά Πέκοβιτς
Υποδοχή: Ιωάννα Βιδάλη, Αγγελική Ψάρρου
Επιμέλεια ιστοσελίδας: Φίλιππος Ρωτσέτης

Οργανισμό NEON, Goethe Institute, τράπεζα ALPHA, στον Δήμαρχο και στο Δ.Σ. Τήνου, στον πρόεδρο του τοπικού διαμερισματος Υατερινίων Ιάκωβο Μαλακατέ, Μαγδα Εχαλιώτου, εργαστήριο μαρμάρου Λορέντζο, Bernhard Aicher, τη γκαλερί Isabella Bortolozzi, Karma International, τον Γιάννη Καμολίνο, τον Eugen Ivan Bergmann, 3D Solid, την Julia Jung, την Juliane Stegner, την Ιρίδα Ασπμακοπούλου.
Ιδιαιτέρως ευχαριστίες στην Quinn Latimer
Design: wearestillbb.com

Oh that I had a thousand tongues

Supporting Creativity
NEON
GOETHE INSTITUTE
ALPHA BANK
FAST FERRIES
under the auspices of

POPOGIANNA.GR
Tinos
TAMA
VIDALIS
Tobacco To Yotiana
Tobacco To Yotiana
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

άγνωστου μέρους από μακρινή απόσταση. Η θέση του έργου με τον καπνό – μικρά χτιστά αγγεία που εκπέμπουν σήματα καπνού – σημειώνεται στη μακέτα, καθοδηγώντας μας στην πραγματική τους θέση στο νησί, στη γειτονιά της προσωρινής κατοικίας της καλλιτέχνης κατά τη διάρκεια του στησίματος της έκθεσης. Τι μπορεί να προμηνύει ο καπνός; Την έκρηξη ενός ηφαιστείου, μια απλή αλλαγή του καιρού ή τη διακριτική πρόγνωση του τέλους μιας σχέσης;

Gerry Bibby (*Flock*, 2018, καρέκλες, τραπέζια, σχοινί) Η μέθοδος με την οποία δουλεύει ο Gerry Bibby είναι ένας ιδιαίτερος συνδυασμός περφόρμανς, ποίησης και γλυπτικής, που συμπεριλαμβάνει τα μέρη και τους ανθρώπους του κοντινού του εργασιακού περιβάλλοντος. Η εκτεταμένη πρακτική της γραφής που εφαρμόζει συχνά εισάγει σύνθετα αποσπάσματα κειμένων, τα οποία συνυφάνονται αριστοτεχνικά και εμπεδώνονται σε αυτές τις δράσεις. Το έργο του είναι το αποτέλεσμα μιας βαθιάς ενσυνείδησης δεδομένων καταστάσεων, μέσα στις οποίες βρίσκονται ένθετες παιχνιδιάρικες ανατροπές και στρατηγικές προβολές πολυπλευρών πολιτισμικών σχέσεων. Με φόντο την (προσωπική) ιστορία, ένας νέος ορισμός των εικαστικών διαδικασιών καλείται διαρκώς στο προσκήνιο και η δράση είναι έτοιμη να εκτυλιχθεί. Το *Flock* συνδυάζει μια περφόρμανς που σχεδιάστηκε και συντονίστηκε από μακριά, και μια στοίβα καρέκλες και ένα τραπέζι, του οποίου τα πόδια είναι δεμένα με σχοινί, όπως δένεται το πρόβατο στην Τήνο. Οι περιορισμοί/αλυσίδες μεταφράζονται σε μια δυνατή εικόνα χρηστικής αξίας και ιδιοκτησίας, και παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον αν αναλογιστούμε τις οικονομίες παραγωγής: τον τρόπο σκέψης μέσα από τους περιορισμούς αλλά επίσης τη διαστροφή των χώρων και του εξοπλισμού της παραγωγής

Henrik Olesen and Gerry Bibby (*Throat / Tongue*, 2018, ξύλο, χρώμα). Πρόκειται για τη δεύτερη εκδοχή ενός έργου που δημιούργησαν οι καλλιτέχνες ως μέρος μιας συνεργατικής ομάδας έργων, με θέμα διάφορα κατασκευασμένα κοινωνικά τοπία (Conversation in a Yes/No Landscape, Deborah Schamoni, Μόναχο,

2016). Το γλυπτό ισορροπεί εδώ μεταξύ των δύο εκθεσιακών χώρων και γεφυρώνει δύο μεταφορικές εικόνες: τη μία του πλευρά, που κλίνει προς έναν μάλλον αφηρημένο εσωτερικό χώρο (το λαιμό), όπου ο διάλογος και η ανταλλαγή ξεκινούν να παίρνουν σχήμα ως ήχος, και την άλλη πλευρά (τη γλώσσα) όπου η γλωσσική έκφραση γίνεται μοτίβο, πάνω στο οποίο μπορούν να προβληθούν πολλαπλά νοήματα. Η εγκατάσταση προϋποθέτει μια επιτελεστική χειρονομία από την πλευρά του επισκέπτη καθώς βαδίζει πάνω στο έργο, αφήνοντας πολύ ξεκάθαρα αλλά επίσης αφηγηματικά ίχνη και σημεία, τα οποία καταπίνονται ή εκφέρονται, ή και τα δύο.

Morag Keil (*You, Me and CCTV - posters from my Instagram*, 2018, στοίβα από αφίσες A2 που προορίζονται για τους επισκέπτες. *Alexa*, βίντεο, 2018) Οι εικόνες που συνθέτουν το κολλάζ της αφίσας διατάσσονται σε έναν κάναβο. Κάποιες εγγράφονται σε μια εικόνα πραγματικών παραθύρων, παίζοντας με το εφέ της οφθαλμαπάτης. Αυτό εντείνεται από την κεντρική εικόνα ενός ματιού πίσω από μια οθόνη υπολογιστή, πάνω στην οποία είναι ορατός ο κέρσορας. Ποιος παρατηρεί ή παρατηρείται από ποιον; Μέσα από εφαρμογές όπως το Instagram, οι εικόνες κυκλοφορούν, χρησιμοποιούνται και επαναχρησιμοποιούνται ξανά και ξανά. Η εισβολή τους στην ιδιωτική ζωή είναι σχεδόν ανεξέλεγκτη, σε αυτή τη θολή γραμμή όπου το ιδιωτικό ανόιγεται στο δημόσιο. Μοιάζει σαν ο καλλιτέχνης να ξαναπαίρνει τον έλεγχο αυτών των εικόνων. Κάποτε επιλεγμένες για να απεικονίσουν στιγμές της καθημερινής δραστηριότητας, εδώ ομαδοποιημένες με άλλο σύστημα, στο σημείο που, ίσως, η ζωή γίνεται τέχνη. Στο εικαστικό βίντεο *Alexa*, ένα χειριστήριο ηλεκτρονικών παιχνιδιών χρησιμοποιείται για να ενεργοποιήσει το σύστημα αυτοματισμού κατοικίας της Amazon, με μια ηλεκτρονική γυναικεία φωνή και τον φωτεινό γαλάζιο κύκλο, κάνοντας ερωτήσεις όπως «θα έρθεις να παίξουμε;», «για τι θα ήθελες να συζητήσουμε;» Ενώ οι κάμερες παρακολούθησης (CCTV) προβάλλονται ως συσκευές ασφαλείας, αυτό το προϊόν ασκεί ένα είδος ελέγχου μέσα από τη

Henrik Olesen and Gerry Bibby *Tongue*, 2016

φροντίδα, καθώς είναι κατασκευασμένο με σκοπό τη βοήθεια στο οικιακό περιβάλλον.

Emanuel Rossetti, σειρά φωτογραφιών 2018 Μέσα από τη μέθοδο της γραφικής απόδοσης εικόνων μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή, ο Emanuel Rossetti προσεγγίζει ζητήματα γύρω από τη μορφή της αναπαράστασης σε προηγούμενες εκθέσεις. Είτε αφηρημένα περιγράμματα αρχιτεκτονικών, εσωτερικών χώρων και αντικειμένων έρχονται σε προοπτική στις εκτυπώσεις του, είτε οι κτιστές εκδοχές τους έχουν μετατραπεί σε πραγματικότητα, με άξονα την ατομική και συλλογική διαχείριση των κοινωνικών και ιδεολογικών χώρων. Κάποιες φορές, τα πραγματικά τεχνουργήματα – αρχικά τα μοντέλα των αποδοσμένων εικόνων – φαινομενικά έρχονται στον ίδιο τον χώρο και μαζί με ηχοτοπία, δημιουργούν φανταστικούς χώρους και περιβάλλοντα, αποκαλύπτοντας τις δυνατότητες των εγγεγραμμένων πραγματικότητων τους. Οικιακά ή επώνυμα αντικείμενα από τον χρόνο, παρωχημένα και δυσλειτουργικά τηλέφωνα ή κουδούνια, έρχονται στο προσκήνιο για να προβληματίσουν ως προς τους σκοπούς της (ανα)παράστασης. Αποκομμένα από τα αρχικά τους περιβάλλοντα, υπερ-αληθινά και μεγαλοποιημένα, όχι μόνο μιλούν για μια συγκεκριμένη εποχή και αποκαλύπτουν την πρωτογενή τους χρήση (όπως και αυτήν των χρηστών τους), αλλά επίσης «παίζουν» με την αντίληψη της απόλυτης αλήθειας, και την αντίληψη ενός ομοιώματος του βιωμένου κόσμου, όπου μια εικόνα δημιουργείται με την αντιγραφή μιας εικόνας που είναι με τη σειρά της η αντιγραφή μιας εικόνας..., και την πραγματικότητα που πρέπει να ψάξουμε κάτω από τις πολυσχιδείς αφαιρέσεις της.

Πέτρος Τουλούδης, *Bella*, 2018, τρισδιάστατο εκτυπωμένο μοντέλο, 23 x 15 x 31 εκ. Στο έργο του, ο καλλιτέχνης και εμπνευστής της πλατφόρμας "Tinos Quarry Platform" ευοδώνει την αλληλεπίδραση με τις τοπικές κοινότητες και τα συγκεκριμένα περιβάλλοντα όπου παίρνουν μορφή τα ποικίλα πρότζεκτ. Η επιδεξία σύζευξη που εφαρμόζει μεταξύ τέχνης, αρχιτεκτονικής, κινηματογράφου,

περφόρμανς και σκηνικού σχεδιασμού, όλα ρίχνουν φως σε συναντήσεις που συμβάλλουν σε θέματα όπως η μνήμη και η αίσθηση του ανήκειν, οι κοινωνικές σχέσεις, η «αποπικότητα» και οι «ζώνες δυνατότητων». Το γλυπτικό έργο, που δημιουργήθηκε για αυτήν την έκθεση, μιλά για μια διαφορετική συνάντηση και μας διηγείται την ιστορία της Μπέλλας, ενός προβάτου που έζησε κάποτε στο χωριό Υατέρνια της Τήνου: Μια μέρα, αυτό το πρόβατο εμφανίστηκε ξαφνικά στο χωριό και αποφάσισε να ενταχθεί σε μια αγέλη οικόσιτων σκύλων. Διάλεξε αυτόν τον διαφορετικό τρόπο ζωής, του σκύλου και όχι του προβάτου, άλλαξε τις συνήθειές της, άρχισε να τρώει κρέας και να γαυγίζει, και σταδιακά μετατράπηκε σε διαφορετικό ζώο. Γιατί να επιλέξει να μεταμορφωθεί σε άλλο είδος; Ένα μνημείο έχει τώρα εγερθεί, μια πρώτη μελέτη στην πραγματικότητα, στη μνήμη της. Πρόκειται για ένα πορτρέτο ενός εντελώς φυσιολογικού προβάτου, αν και με ουρά σκύλου, που κατά τα άλλα δεν ξεχωρίζει ως ο αποξενωμένος «άλλος», υπογραμμίζοντας την ιδιαίτερη περίπτωση των προβάτων, από τη φύση τους αγελαία και με την τάση να βρίσκονται σε εγγύτητα με τα άλλα μέλη της ομάδας. Το έργο επίσης αναστοχάζεται πάνω στο γεγονός ότι στην αγγλική γλώσσα η λέξη sheep (πρόβατο) δεν έχει πληθυντικό, όπως είναι, αντιθέτως, η περίπτωση του σκύλου. Αυτό συμβαίνει επειδή έχουν πιο διακριτές προσωπικότητες και θεωρούνται ως διαφορετικές ατομικότητες μέσα στο ίδιο τους το κοινωνικό δίκτυο: Η Μπέλλα είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα αυτών των δύο κόσμων, οι οποίοι έρχονται με κάποιον τρόπο κοντά, μέσα από την αλληλεπίδραση των ειδών, που μας προκαλεί να προβληματιστούμε πάνω στη διαφυλετικότητα και τις κοινωνικές αξίες για την ετερότητα, πάνω στη δημιουργία της κοινότητας και τις έμφυλες αξίες. Η ζωή της τελείωσε κάπως δραματικά, καθώς προφανώς δεν μπορούσε να απορροφήσει καλά την τροφή των σκύλων, προσθέτοντας μια δραματική, αλλά ταυτόχρονα κωμική, νότα στην ιστορία και καθιερώνοντας την Μπέλλα ως ένα μοναδικό είδος.

Anders Clausen, 2018

ΙΔΡΥΜΑ ΘΗΝΙΑΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ CULTURAL FOUNDATION OF TINOS

Oh that I had a thousand tongues

2018 26/05 15/09